

[Justitsministeren.]

dag angik, og pegede her paa den særlige Udvikling, som var sket efter Radioens Fremtræden. Jeg maa sige, at jeg blev noget forbavset, for jeg har ikke den Opfattelse, at Radioen i særlig Grad har fremskyndet Helligdagsfreden, men det kan jo skyldes hjemlige Erfaringer. Jeg har ogsaa det Indtryk, at det ærede Medlem Hr. H. F. Ulrichsen stillede sig noget tvivlsom overfor, hvorvidt dette Jazzhyleri egentlig fremmede Helligdagsfreden.

Imidlertid, i de Kredse, hvor den ærede Ordfører Hr. Vanggaard færdes, bruger man Radioen om Søndagen til Husandagt. Det glædede mig jo at høre, men jeg tror ikke, det er saa almindeligt, som den ærede Ordfører gik ud fra. Maa jeg med Hensyn til Radioen have Lov til at fremsætte et lille Citat — jeg er nemlig saa ulykkeligt stillet, at naar jeg finder noget, der udtrykker min Tanke paa en bedre Maade, end jeg selv kan, citerer jeg det fremfor at sige noget mindre godt selv. Det er en Artikel fra et utvivlsomt forkasteligt, men i øvrigt godt skrevet Tidsskrift, der hedder „Forum“, hvor der med Hensyn til denne Helligdagslovgivning og Radioens Indflydelse paa Helligdagsfreden bl. a. staar følgende:

„Selv naar det sorteste Paasketryk hviler over Landet,“
— lad det være sagt her, at jeg har ikke inspireret disse Udtalelser —

„naar alle Noder er manet i Jorden som sorte Smaadjevle — saa siver der dog Musik ind over Grænserne, det klinger og klukker i Æteren, uhaandgribeligt og uforbydeligt, et Fugletræk af Toner bringer muntre Hilsner fra andre Nationer, der, skønt lige saa kristelige, dog holder Maade med Sorgen og Klagen, selv paa en Skærtorsdag. Og saaledes sker det, at uden Spor af Hensyn til Pastor Petersen, der taler over Dagens Tekst i Olleslev Kirke, synger det i Tusinder af Højttalere med Jazz og Rumba og Wienervals og Refrainsangere fra Udlandet.“

Den Form for Husandagt tror jeg ikke er særlig egnet til at gøre Helligdagen stilfærdigere, og den tænker man dog vel ikke paa at forbyde.

Den ærede Ordfører Hr. H. F. Ulrichsen kaldte Forslaget et meget radikalt Forslag. Ja, det er fuldkommen rigtigt. For saa vidt som det radikale jo kun betyder at gaa til Roden af Tingene, er det et meget radikalt Forslag, for det tænker Sagen igennem og siger: Hvad er det, de religiøse Samfund har Krav paa over for Spørgsmaalet om Hellig-

dagsfreden? Og naar man saa kommer til den Opfattelse, at det og det har de Krav paa, saa siger man selvfølgelig: Andet skal heller ikke forbydes, for saa vidt det i øvrigt er lovligt. Om man alligevel for ikke at føre Doktrinerne ud i Yderlighederne af Hensyn til det danske Samfunds øjeblikkelige Tilstand og Opfattelsen i meget vide Kredse af Befolkningen skal gøre Undtagelser, ja, det kan vi forhandle om, det skal jeg ikke erklære mig uvillig til. Hvis man f. Eks. mener, at Langfredag er en Dag, der har den Betydning for overvældende Kredse, at man her vil have en almindelig Hviledag, saa kan vi tale om det. Men i Princippet synes jeg, at jeg har Ret.

Den ærede Ordfører Hr. Elbæk-Jessen sagde, at det var et meget mærkeligt Tidspunkt i en Krisetid at give Adgang til at udvide Forlystelseslivet. Ja, det er, ligesom man ser paa det. Det har altid været saadan, at Forlystelseslivet ganske naturligt har været særlig fremtrædende, desværre ikke alene i Krisetider, men ogsaa i Krigstider. Men Formaålet her er ikke at udvide Forlystelseslivet, Formaålet er at finde den rette Grænse mellem de kirkelige Samfunds Interesser og det øvrige Samfunds. Og naar den ærede Ordfører Hr. Elbæk-Jessen i saa Henseende henviste til England, det konservative England, der syntes ham at være et Foregangsland med Hensyn til alle Lovgivningsomraader, saa vil jeg gøre ham opmærksom paa, at i England er man ganske vist meget forsigtig med at ændre Lovgivningen, og Helligdagslovgivningen i England er fra 1625, 1627, 1677 og 1781, altsaa i Nærheden af Christian den Fjerdés meget moderne Anskuelse; men det er nu ikke helt givet, at fordi England ikke paa det Lovomraade har lovgivet siden i det 17de Aarhundrede, saa skal vi heller ikke gøre det.

Men dertil kommer, at England har en behagelig Maade at følge med Tiden paa uden at ændre Lovgivningen. De har aabenbart opdaget, at det er næsten lige saa besværligt derovre, som det er her i Landet, at ændre en Lovgivning, selv om den er forældet. Men saa lykkes det dem efterhaanden gennem de lokale Myndigheder. Man giver de lokale Myndigheder Lov til at lempe Lovgivningen, og hvis det ærede Medlem vilde foretage, hvad han formentlig i Anledning af dette opsigtsvækkende Forslag vil, en Lystrejse eller en Undersøgelserrejse til England, saa vil han se, i hvilken Udstrækning disse